

Publicerad 2014-08-19 16:51 av Elisabeth Nilsson

BROTT OCH STRAFF

Som tysta möss smyger vi omkring i lägenheten. Vågar inte prata med varandra.

Blickarna söker sig till Honom. Den onde. Hans ögon är kolsvarta. Stirrar förbi oss. In i våldets värld. Vi förstår inte orsaken. Det gör vi aldrig.

Han lägger sin skuld på oss. Vi blir brottslingar utan brott.

När vi åt middag, sex personer hopträngda kring det lilla köksbordet med perstorpsskiva, anade vi att mörkret lagt sig över honom. Och därmed över oss.

Mamma sade någonting. Som han inte tyckte var rätt.

Så han välte bordet. Maten lade sig i våra knän. Rullade ner på golvet. Mjölken rann utmed benen. Sillen simmade i sitt spad. Potatisen smög in mot golvlisten. Men porslinet höll.

Våra hjärtan stod stilla av skräck.

Utan ett ord gick han därifrån. Mamma och jag fick städa upp hans utbrott.

Vi hörde hur han slamrade med något ute i hallen. Sedan blev det kolsvart i lägenheten.

Han hade stängt av elen. För att vi inte skulle kunna se TV eller läsa. Klockan var bara sju på kvällen.

Vi ser hans svarta gestalt svagt belyst av en gatlykta. Han sitter på sängen i vardagsrummet. Innesluten i sin vrede. Orörlig. Utom händerna som sluts och öppnas hela tiden.

Vi tassar till våra rum. Försiktigt för att inte störa.

Hopkrupna i våra sängar, ligger vi blickstill. Önskar att någon enda människa ville se och hjälpa oss. Men de som vet vänder bort blicken.

Och snart hörs dunsar och mammas skrik från vardagsrummet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten